

Sygn. akt III Cz 1744/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Hupa-Dębska

Sędziowie: SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) M. L.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 grudnia 2014 r.

sprawy z powództwa H. H.

przeciwko T. H.

o podwyższenie alimentów

na skutek zażalenia powódki

na postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 5 września 2014r., sygn. akt III RC 256/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Cz 1744/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 września 2014r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczenia na rzecz powódki alimentów po 900 zł miesięcznie. W uzasadnieniu wskazał, że powódka nie przedstawiła żadnych dokumentów wskazujących, że utraciła prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie 920,73 zł oraz świadczenia pielęgnacyjnego w kwocie 153 zł. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje również podstaw do przyjęcia, że jej stan zdrowia się pogorszył, a w szczególności, że wzrosły jej potrzeby.

Zażaleniem na powyższe postanowienie wniosła powódka zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania postanowienia poprzez przyjęcie, że: a) ostatnie alimenty zostały zasądzone przez Sąd Rejonowy w Rybniku, b) powódka może pracować mimo orzeczonego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, c) pozwany wykazał, że ma tylko 1.600 zł brutto miesięcznie oraz, że nie prowadzi działalności gospodarczej, jak również nieuwzględnienie kosztów utrzymania powódki oraz wpływu jej choroby na możliwość podjęcia pracy, oraz, że separacja stron została orzeczenia z wyłącznej winy pozwanego.

Nadto zarzuciła również naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego dotychczas materiału dowodowego w szczególności pominięcie większości dowodów przedstawionych przez powódkę i całkowite danie wiary gołosłownym twierdzeniom pozwanego oraz naruszenie art. 61⁴ k.r.o. poprzez jego niezastosowanie.

Na tych podstawach wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i udzielenie powódce zabezpieczenia zgodnie z treścią wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło odnieść skutku.

Celem zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego nie jest zapewnienie egzekucyjnego wykonania przyszłego wyroku, lecz natychmiastowe dostarczenie uprawnionemu środków utrzymania (patrz: Komentarz do art. 753 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.).

Niezależnie od treści art. 753 § 1 k.p.c., dokonując zabezpieczenia na tym etapie postępowania Sąd Rejonowy winien wziąć pod uwagę nie tylko ocenę tego, czy roszczenie powódki zostało uprawdopodobnione, ale również dokonać oceny wniosku o zabezpieczenie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, co w niniejszej sprawie uczynił w sposób prawidłowy.

Nie można również pominąć, że Sąd udzielając zabezpieczenia opiera się jedynie na uprawdopodobnieniu istnienia roszczenia, co stanowi odejście od ścisłego formalizmu dowodowego. Tym samym uwzględnienie zgłaszanego wniosku następuje w przypadku gdy strona wykaże, choć w sposób nie dający pewności, że powołane okoliczności są wiarygodne i prowadzą do uznania opisanego na ich podstawie stanu faktycznego. Stanowi to więc rygor zdecydowanie słabszy niż w przypadku konieczności udowodnienia tych przesłanek.

Roszczenie powódki ma swoją podstawę w art. 138 k.r.o. zgodnie z którym, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Zmiana stosunków odnosi się do wszelkich zmian w statusie ekonomicznym skutkujących zmianą zakresu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub zmiany zakresu możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego.

Tymczasem, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, powódka nie wykazała, aby po wydaniu orzeczenia ustalającego poprzedni obowiązek alimentacyjny, nastąpiła wskazana powyżej zmiana, która wskazywała na zasadność jej roszczenia. Pomimo, iż materiał zgromadzony w sprawie, już po wydaniu zaskarżonego postanowienia, wskazuje, że powódka utraciła prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, to jednak powódka nie jest już niezdolna do pracy lub ograniczona w zdolności do pracy (k. 142). Przyjąć zatem należało, że powódka dysponuje możliwościami zarobkowymi na poziomie identycznym do pozwanego (k. 135 i 138, k. 176). Tym samym wskazana przez nią okoliczność utraty pracy, która jak wynika z jej pism procesowych, stanowi zasadniczą podstawę faktyczną powództwa, nie uzasadnia udzielenia zabezpieczenia jej roszczenia w jakimkolwiek stopniu.

Z przyczyn wskazany powyżej, zażalenie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Andrzej Dyrda